

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/30/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824010210
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5824010210.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 13. mája 2025 prejednal odvolanie podané obžalovaným A. B., nar. X.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/33/2024 zo 7.11.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/33/2024 zo 7.11.2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 30.09.2023 v čase okolo 05:13 hod. viedol po parkovisku nachádzajúcom sa na Hviezdoslavovom námestí v Dolnom Kubíne, v blízkosti Denného stacionára Miško nákladné motorové vozidlo kategórie N1G, značky Ford Ranger, oranžovej metalízy pastelovej, EČ: C., pokiaľ po pohnutí sa vpred z radu stojacich vozidiel a prejdení krátkej vzdialenosti prednou časťou vozidla mierne narazil do zadnej časti, pred ním odstaveného osobného motorového vozidla značky Škoda Fabia, EČ: C., čím jeho majiteľovi poškodenému D. E., spôsobil škodu vo výške 780 €, po čom zacúval späť na parkovacie miesto a na výzvu privolanej hliadky Okresného dopravného inšpektorátu Dolný Kubín, Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne sa podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu analyzátorom dychu zn. AlcoQuant 6020 plus, sériové číslo A410036, ktorým mu bola nameraná o 05:24:53 hod. hodnota 0,63 mg/l alkoholu v dychu, čo predstavuje 1,33 promile alkoholu v krvi, o 05:40:59 hod. hodnota 0,69 mg/l alkoholu v dychu, čo predstavuje 1,46 promile alkoholu v krvi a o 05:55:34 hod. hodnota 0,64 mg/l alkoholu v dychu, čo predstavuje 1,35 promile alkoholu v krvi.

Za to bol podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. odsúdený na peňažný trest vo výške 800,- (osemsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 67 (šesťdesiatšedem) mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7.11.2024 (č.l. 140-146 spisu) vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, prednesení podstatných dôvodov rozhodnutia a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný A. B. uviedol, že sa nevyjadruje. Prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Proti vyššie citovanému rozsudku obžalovaný prostredníctvom obhajcu podaním z 19.11.2024 zahlásil odvolanie, ktoré doplnil podaním doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 13.3.2025.

V písomných dôvodoch odvolania obhajca poukázal predovšetkým na nasledovné skutočnosti: Keďže obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, odvolanie smeruje iba proti výroku o treste, predovšetkým proti výroku o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 67 mesiacov, ktorý považuje za neprimerane prísny. Obžalovaný si je vedomý, že vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenie za obdobný trestný čin sa na neho vzťahuje ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého by mu mal súd uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici v zákonom stanovenej sadzby. Citujúc ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 38 ods. 8 Tr. zák. (účinného v čase spáchania skutku) má za to, že u obžalovaného boli splnené všetky podmienky na to, aby mu bol uložený trest zákazu činnosti na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, čo je podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák. (účinného v čase spáchania skutku) vo výmere 3 roky a 7 mesiacov. V tejto súvislosti poukázal na to, že poškodenému v celom rozsahu škodu uhradil, ešte pred samotným vydaním trestného rozkazu. Obhajca ďalej argumentoval v odvolaní tým, že uloženie trestu zákazu činnosti, čo aj na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby by bolo neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Hoci zahľadzenie odsúdenia nemá vplyv na ukládanie trestu podľa § 61 ods. 3 Tr. zák., možno v prospech obžalovaného okrem poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/, j/, k/) hodnotiť, že predchádzajúce odsúdenie za rovnakú trestnú činnosť mu už bolo zahladené, pričom od neho uplynula doba viac ako 10 rokov. Obžalovaný odvtedy s výnimkou tohto skutku, vedie riadny a usporiadaný život. V osobnom motorovom vozidle bol pri jeho vedení v čase skutku sám, nikoho pritom neohrozil a dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, ktorá bola nepatrného rozsahu vo výške 200,- eur. Na podporu svojej žiadosti o mimoriadne zníženie trestu zákazu činnosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 3To/4/2021 zo dňa 10.2.2021, ktorým Krajský súd v skutkovo obdobnej situácii zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že trest zákazu činnosti uložený v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov obžalovanej znížil na trest zákazu činnosti vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaný A. B. navrhuje, aby mu odvolací súd znížil trest zákazu činnosti oproti trestu zákazu činnosti uloženého prvostupňovým súdom.

K odvolaniu obžalovaného a jeho odôvodneniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo podaním zo dňa 24.3.2025, doručeným Okresnému súdu Námestovo toho istého dňa, v ktorom uviedol, že rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/33/2024 zo dňa 07.11.2024, ktorým súd uložil obžalovanému, podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, okrem iného, aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 67 mesiacov, považuje za zákonný a správny. Okresný súd Námestovo na hlavnom pojednávaní po prijatí vyhlásenia obžalovaného o jeho vine vykonal dokazovanie k výrokom o treste s tým, že u obžalovaného nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali uloženie trestu zákazu činnosti pod zákonom stanovenú hranicu jeho sadzby podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona.

Súd správne stanovil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré však rovnako nemajú vplyv na výšku uloženého trestu a tieto nemôžu byť s poukazom na § 38 ods. 1 Trestného zákona použité ako dôvod na mimoriadne zníženie trestu. Rozsah trestu zákazu činnosti, ktorý označil v odvolaní obžalovaný v bode 5 článku (4) nepovažuje za správny, keďže aj podľa Trestného zákona účinného v dobe spáchania skutku nemal pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona vplyv na spodnú, ale na hornú hranicu trestnej sadzby.

V priebehu trestného stíhania neboli, okrem výpovede obžalovaného v tom zmysle, že motorové vozidlo potrebuje na zabezpečenie svojich životných výdavkov a pre potreby svojho povolania, vykonané žiadne iné dôkazy, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona. Doba, ktorá uplynula od spáchania predchádzajúceho odsúdenia pre rovnaký trestný čin pritom nemá taký dosah na trestnú sadzbu, aký mu pripisuje obžalovaný. Zároveň rozsudok predložený obhajobou do konania nemá povahu takého rozhodnutia, ktoré by bolo voči inému súdu záväzná a závery v ňom uvádzané sa bez ďalšieho nedajú použiť aj v tomto prípade, pretože iný súd hodnotil inú obžalovanú a iné okolnosti jej života.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovaného, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného navrhol v súlade s písomnými dôvodmi odvolania, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a obžalovanému uložil miernejší trest zákazu

činnosti vodiča, majúc za to, že okolnosti prípadu odôvodňujú použitie mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia. Obžalovaný sa stotožnil s návrhom obhajcu.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný A. B. podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa len proti výroku o treste, ale odvolací súd vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatel'a.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný A. B. A. B. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného A. B. prijal.

Ako už bolo uvedené, v súlade s revíznym princípom preskúmal krajský súd v rozsahu determinovanom ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. len výrok o treste napadnutého rozsudku, keď pokiaľ ide o výrok o vine, nie sú pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v napadnutom rozsudku okresného súdu. S ohľadom na to, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Priznanie viny bolo prijaté okresným súdom v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Ani krajský súd nemá dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe okresného prokurátora, a preto priznanie viny obžalovaného považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe.

Dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného A. B., je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný založil odvolanie voči výroku o treste napadnutého rozsudku v podstate na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. Okresný súd sa v podstate vo svojom rozhodnutí s týmito námietkami vysporiadal, a preto odvolací súd odkazuje na správne dôvody rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o treste, s ktorými sa plne stotožnil.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného uvedené

v písomných dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku v súvislosti s výrokom o treste, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktoré si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach na ne aj vo svojom rozhodnutí poukazuje.

Z dôvodov odvolania obžalovaného je nesporné, že obžalovaný primárne namieta neprimeranosť trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie – bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/ Tr. zák.). Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený peňažný trest vo výmere 800,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiace a trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 67 mesiacov považuje odvolací súd za zákonný. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B., krajský súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Obžalovaný A. B. ako účastník cestnej premávky závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a svojím nezodpovedným konaním vážne ohrozil aj iných účastníkov cestnej premávky. Nie je možné tolerovať vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný sa pritom prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák. dopustil opakovane, keďže ako vyplýva z odpisu registra trestov rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp.zn. OT/97/2013 zo dňa 2.5.2013 bol odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov so skúšobnou dobou do 2.5.2014 a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 2 rokov. V súvislosti s uvedeným odsúdením sa na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený.

Krajský súd zdôrazňuje, že v prípade ukladania trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá páchatel'ovi, ktorý už v minulosti bol odsúdený za taxatívne určené trestné činy, je súd v zmysle § 61 ods. 3 Tr. zák. povinný uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby, t.j. od 5 do 10 rokov. Podľa § 61 ods. 7 Tr. zák. na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odseku 3 § 61 Tr. zák. nemá vplyv zahľadanie odsúdenia. V súvislosti s odvolacími námietkami krajský súd ďalej poukazuje na to, že nevzhladol mimoriadne okolnosti u obžalovaného A. B. v zmysle § 39 Tr. zák. na zníženie trestu zákazu činnosti vodiča.

Trestný zákon nikde bližšie nešpecifikuje čo sa má rozumieť „mimoriadnymi okolnosťami“, a preto je nutné, aby tieto boli definované súdnou praxou. Za mimoriadne okolnosti je možné považovať len výnimočné okolnosti prípadu, ktoré sa svojím významom, či obsahom približujú okolnostiam uvedeným v ustanovení § 39 Tr. zák. Za mimoriadne okolnosti preto nie je možné považovať len bežne sa vyskytujúce okolnosti, ktoré sa spravidla obsahovo spájajú s poľahčujúcimi okolnosťami ako je napríklad priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu, prejavenie ľútosti, náhrada spôsobenej škody (ako tomu bolo aj v súdnej veci). Len príkladmo možno uviesť, že takouto mimoriadnou udalosťou by mohlo byť napríklad zistenie, že obžalovaný konal za okolností blížiacich sa podmienkam krajnej núdze a pod.

Pokiaľ ide o plynutie času medzi jednotlivými odsúdeniami, tak ani výrazné časové obdobie medzi jednotlivými odsúdeniami páchatel'a (v prejednávanvej veci doba 11 rokov medzi prvým a druhým odsúdením) nie je možné považovať za mimoriadne okolnosti prípadu, nakoľko mimoriadne okolnosti sa musia vzťahovať na konkrétny prípad, ktorý bol prejednávaný súdom, t.j. na konkrétne skutkové okolnosti a nie na skutočnosť, že páchatel' následne dlhšie časové obdobie rovnakú trestnú činnosť nepáchal.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odkazujúc v ostatnom na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o treste, vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky obžalovaného A. B. a jeho obhajcu za nedôvodné a z tohto dôvodu za neakceptovateľné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu výroku o treste a spôsobe jeho výkonu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.